

Júlia

Susan Stephens

Összeköt a szerelem

***H**eath nehezen szánja rá magát, hogy felkeresse azt a romos kúriát, melyet nemrég örökölt a nagybátyjától. Amikor azonban egy esős estén behajt a kapun, egy sátrat pillant meg a bejáratnál. Amikor bekukucskál, régi játszótársát, Bronte-t pillantja meg, aki munkásruhája ellenére lélegzetelállítóan néz ki a vörös hajával és a zöld szemével...*

™ Minden perce különleges™
www.harlequin.hu

Minden jog fenntartva, beleértve a kiadvány egészének vagy egy részének bármilyen formában történő sokszorosítását. A mű a Harlequin Books S.A. jóváhagyásával jelent meg. Kiadványunk szereplői, színhelyei és történelmi kitaláltak. Bármely adott személlyel, akár élővel, akár elhunytal, illetve üzleti vállalkozással, eseménnyel vagy hellyel való hasonlóság a merő véletlen műve. § All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, business establishments, events, or locales is entirely coincidental.

© Susan Stephens, 2011 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

A JÚLIA 549. eredeti címe: *The Big Bad Boss*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Heat)
Magyarra fordította: *Mátyás Mária*

Kép: iStockphoto
ISBN 978-963-538-744-1
HU ISSN 0864 9235

A Júlia a Harlequin Magyarország Kft. időszaki kiadványa.

- *Kiadó címe:* 2800 Tatabánya, Mártírok útja 44.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Műszaki vezető:* Sára Szabó Mária
- *Szerkesztőség:* 1122 Budapest, Városmajor u. 12-14.
- *Levélcím:* 1535 Budapest, Pf. 762.
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *Fax:* +36-1-488-5584; *E-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu
- *Ügyfélszolgálat (megrendelés, reklamáció):* elofizetes@axelspringer.hu; +36-40-510-510

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

A Harlequin Magyarország Kft. szerelmesregény-sorozatai:

Júlia

ROMANA

Szívhang

TIFFANY

BIANCA

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvenypályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilvántartásába kerülnek. Résztvételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

Szedés: Harlequin Magyarország Kft.
Nyomás: AS-Nyomda Kft. Szilády Üzem
Nyomda címe: 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.
Megrendelés száma: 300323
Nyomatás időpontja: 2013/50.
Felelős vezető: Futó Imre ügyvezető igazgató

1. FEJEZET

Igazi idill: a végtelen angol dombvidék alkonyi fényben.

A fű illatozik... A lenyugvó nap utolsó sugarai beragyogják a szelíd lankákat...

A pokolba is, remélhetőleg nem kell sokáig ezen az isten háta mögötti helyen vesztegelnie!

Heath ingerülten megnyomta a rádió csatornaváltó gombját. A fűnek egyáltalán nincs illata, a tehéntrágyának annál inkább... Rádásul eleredt az eső, és zuhog, mintha dézsából öntenék.

Máris hiányzott neki az aszfaltdzsungel, ahol nincsenek szagok, sem sár, sem eldugult csapadékelvezető árkok. Rosszkedvűen rálépett a gázra, mire a Lamborghini felbőgött, és túlharsogta az eső dobolását.

Fel nem foghatta, miért hagyta rá Harry bácsi ezt a romhalmazt. Utálja a vidéki levegőt, és mindent, ami nem .com-ra végződik. Egy kis lyukból is fel tudta építeni a saját birodalmát. De mihez kezdjen egy birtokkal?

Még eltöprengeni sem volt ideje a kérdésen, amikor a felhajtón megpillantott egy sátrat. Hirtelen felébredt benne a tulajdonosi érzület. Bezzeg a londoni lakása előtt senki nem merne kempingezni!

Kiugrott az autóból, odasietett a sátorhoz, és minden figyelmeztetés nélkül felhúzta a cipzárt.

Erre olyan sikítás hangzott fel, hogy hátrahőkölt. A sátorból fűgén kimászott egy pink cicanadrágot viselő lány, aki törekeny alakjával és vörös hajával leginkább koboldra emlékeztetett. Talpra szökkent, és fennhangon méltatlankodott, amiért az éjszaka kellős közepén így ráijesztettek. Az ajkát elhagyó keresetlen szavak éppoly kevésbé illettek úrinőhöz, mint az öltözéke. Futó pillantást vetett a drága járműre, és máris mindenért felelőssé tette a tulajdonosát: a motorizáció okozta környezetszennyezéstől kezdve a globális felmelegedésig bezárólag. Addig folytatta a tirádát, míg elmúlt a sokk, amit attól kapott, hogy ilyen brutálisan felébresztették. Akkor nyelt egyet, nagy levegőt vett, és elképedve felkiáltott:

– Heath Stamp! – Kezét a mellére szorította, és úgy nézett, mint aki nem hisz a szemének.

– Bronte Foster-Jenkins... – dűnnyögte Heath, és végigmérte a lányt.

– Már vártalak...

– Azt látom – sandított Heath a sátorra.

Nos, Bronte valóban várta a férfit, de arra nem számított, hogy így hat rá, ha meglátja. Heath Stamp, minden nő álma, egy angolna simaságú, gátlástalan gazember... és még annál is vonzóbb, mint az újságokban megjelent képeken. Igencsak javított változata annak a szakadt srácnak, akiről tizenhárom éve, két hónapja, hat órája és néhány perce egyfolytában álmodozik.

– Tudod, hogy birtokháborítást követtél el?

És pont olyan szemét, mint annak idején!

Mintha csak most váltak volna el, egy szempillantás alatt megint olyanok voltak, mint a kutya meg a macska. Bronte-nak emlékeztetnie kellett magát, hogy Heath már nem az a vad kamasz, akit annak idején verekedésért leültettek és Hebers Ghyllbe küldtek javító-nevelő munkára... Azóta igen sikeres üzletember lett a számítástechnika területén, és a tetejébe most övé a birtok. Bronte itt nőtt fel, az anyja itt volt házvezetőnő, az apja pedig vadőr.

– Hetek óta üresen áll az udvarház...

– Attól még nem járkalhat itt ki-be boldog-boldogtalan...

– Tárva-nyitva a kapu, és minden pusztul – fakadt ki Bronte dühösen.

– Persze ezért is én vagyok a hibás...

– Te kaptad meg Hebers Ghyllt! – Bronte különböző okokból kifolyólag igencsak a szívére vette, hogy nem ő örökölte a birtokot, amelyet a második otthonának tekintett. Nem elég, hogy Heath az eltelt évek alatt nem lett kedvesebb, ráadásul fikarcnyit sem érdeklí, mit gondolnak mások, füstölgött magában a lány.

A férfi arrébb ment néhány lépést. Felkavarta a vizontlátás Bronte-val. Amióta először megfordult Hebers Ghyllben, amelynek falai között a nagybátyja később ironikus módon nevelőintézetet rendezett be problémás fiatalok számára, a kettejük között kialakult kapcsolat azzal fenyegetett, hogy Bronte-ból mintagyerek helyett igencsak rossz kislány lesz. Megpróbálta kerülni a társaságát, de állandóan rá gondolt.

Akkoriban Bronte testesítette meg számára a tisztaságot, vidámságot és boldogságot, miközben ő csatornatöltelék volt, aki az öklével oldja meg a problémáit. Vajon sejtette a lány, hogy ő messziről imádja? De mindegy is, ez a vonzalom azóta már történelem.

– Látod? Ebbe a fába belecsapott a villám, de senki sem törődik vele – zsörtölődött tovább Bronte.

Heath nem is vette észre, hogy az öreg fát bámulja.

- Gondolom, így marad, amíg ki nem dől – sopánkodott a lány.
- Majd kivágatom, és talán ültetek helyette újat.
- Na, azt megnézem!

Heath bosszúsan méregette. Láthatóan még mindig a harc az élete, gondolta, legyen szó a tojós tyúkok ketreces tartásáról vagy egy új ifjúsági centrum létrehozásáról.

- Oszthatnál ingyen tűzifát! – jegyezte meg mintegy mellékesen Bronte.

Törődik másokkal. Mindig is azt tette. Heathben feltolultak az emlékek: mennyire irigyelte a lányt az egyszerű életéért és a boldog családjáért! Milyen kétségbeesetten vágyott arra, hogy része legyen ebben a boldogságban, de inkább távol tartotta magát a családtól, nehogy valami bajt keverjen. Mert rengeteg bajt csinált ám.

És most?

Még mindig kemény és zárkózott.

És mi lesz Hebers Ghyll-lal?

Még nem döntötte el.

És Bronte-val?

Heath a hajába túrt.

A lány nyelt egyet. Ez így túl sok. Nem hitte volna, hogy ennyire felzaklatja a találkozás. Beállt egy terebélyes fa koronája alá az eső elől, és mélyeket lélegzett, hogy lecsillapodjék. Emlékeztette magát, miért van itt: ki kell deríteni, mihez akar kezdeni Heath a birtokkal.

- Azt hallottam, hogy az új tulajdonos le akarja bontani Hebers Ghyllt.
- És?

– Azt nem lehet! – kiáltott fel Bronte, és a szíve a torkában kezdett dobogni, amikor Heath behúzódott mellé. – Fogalmad sincs az itteni állapotokról. Tudod, milyen kétségbeesetten keresnek az emberek munkát? De hát honnan is tudnád? Évek óta nem jártál itt.

- Te beszélsz?

Bronte-nak az arcába szökött a vér. Igen, ő is elment egy időre, de az utazásai azt a célt szolgálták, hogy átültesse a gyakorlatba az egyetemen tanultakat. Gyerekként állandóan Harry bácsi sarkában volt, és megőrizte a kérdezősködésével, mert mindent meg akart tudni Hebers Ghyllről és a gazdálkodásról. Harry bácsi akkoriban azt mondta neki, hogy már így is nagy segítség, és egyszer még remek intéző lehet belőle, ha szorgalmasan tanul. Az érettségi után támogatja őt, hogy el tudja végezni az egyetemet.

– Egy ideig én is távol voltam, de ettől eltekintve egész életemben Hebers Ghyllben éltem!

– Azt akarod ezzel mondani, hogy te vagy az egyetlen, aki törődik Hebers Ghyll sorsával?

– Érdekel téged egyáltalán a birtok is, vagy csak az értéke? – fortyant fel Bronte.

– Bolond lennék, ha nem érdekelne, mennyit ér.

– Itt sokkal többről van szó, mint pénzről. – A lány szilárdan eltökélte, hogy addig táborozik a felhajtón, amíg ezt bebizonyítja Heathnek. – Mit gondolsz, miért forgattam fel otthon a kamrát ezért az ócska sátorért? Azt hiszed, szeretek esőben sátorozni?

– Fogalmam sincs, mit szeretsz.

Egyre mélyül kötöttünk a szakadék. Mennyivel egyszerűbb lenne mindent elmondanom, ha legalább egyszer láttam volna az utóbbi időben ezt a szívdőglesztő alakot! Akkor most nem volnék ilyen bátoratlan.

– Szóval mit tehetek érted? – kérdezte Heath unott, füstös hangján.

Bronte megborzongott, és nagy levegőt vett, hogy legyőzze a furcsa érzést.

– Mire az egyetem után visszajöttem, Harry bácsi már meghalt, és az alkalmazottak meg a falubeliek közül senki sem tudta, hogyan tovább, hogy egyáltalán megtarthatják-e az állásukat...

– És a szüleid?

Feltételezte, hogy Heath pontosan ismeri a választ. Az ügyvédei nyilván tájékoztatták a Hebers Ghyll-i alkalmazottak sorsáról.

– Úgy sejtem, Harry bácsi tudta, hogy gyógyíthatatlan beteg, mert a halála előtt adott némi pénzt a szüleimnek. Biztatta őket, hogy vegyenek ki szabadságot, és valósítsák meg az álmukat: menjenek el világ körüli útra. – Azon kapta magát, hogy idegesen markolássza a karját, mire leengedte a kezét. Nehezeére esett határozottan és meggyőzően érvelni, miközben a férfi nem vette le róla a szemét.

Túlságosan jól ismerte Heatht. Még ennyi év után sem felejtette el, mit érzett iránta annak idején, bár sohasem beszélt róla. Mindig igen erős kötelék volt közöttük, bár ő kezdetben attól tartott, hogy a féktelen fiú, akit Harry bácsi megpróbált megszeliidíteni, letekerí a babái fejét. De ez a mostani érzés egészen más volt. – Nem tudom elhinni, hogy most a tiéd Hebers Ghyll! – ingatta a fejét.

– Nem tetszik, igaz?

– Azt nem mondtam.

– Nyilván azt gondold, hogy Harry bácsinak rád kellett volna hagynia a birtokot.

– Te az unokaöccse vagy, én meg csak a házvezetőnőjének a lánya.

– Aki szépen felverte itt a sátrát.

Megint ez a szemrehányó pillantás!

– Mondtam, hogy tárva-nyitva van a kapu. Kérdezd meg az intézőt, ha nekem nem hiszel!

– Az intézőt Harry bácsi végrendeletének végrehajtója nevezte ki. Már nem áll az alkalmazásomban.

Bronte egy szót sem szólt arra, hogy Heath máris kirúgott egy alkalmazottat.

– Alkalmatlan volt, és könnyen pótolható – morogta Heath.

Vajon a férfi világában mindenki könnyen pótolható? – futott át Bronte agyán.

– Sokan keresnek munkát a környéken, nem lesz nehéz szerezni a helyére egy másik pasast.

– Vagy nőt!

Heath örömtelenül felnevetett.

– Te szemernyit sem változtál!

Amikor utoljára veszekedtek, Bronte tizenkét éves volt, ő pedig tizenöt. Mindketten nehéz korban voltak, nem is tudtak közös nevezőre jutni. Úgy látszik, ez most sincs másként.

– Mikor tudnánk értelmesen beszélgetni?

– Bármikor, feltéve, hogy a törvényes utat járod.

– Telefonáltam az irodádba, de a titkárod nem kapcsolt. Azért vártalak itt, mert mindenképpen beszélni akartam veled.

– Miről?

– Valakinek ki kell derítenie, hogy mi lesz.

– És ez a valaki szokás szerint te vagy.

– Felajánlottam a faluban, hogy közvetítek.

– Csak nem? – Heath félrehajtotta a fejét, és viharszürke szemével végigmérte a lányt. – Micsoda meglepetés!

– Elárulod végre, mi a szándékod Hebers Ghyll-lel?

– El. A birtok teljesen lepusztult – mondta Heath, és a tekintetét végigjártatta a lógó szárnyú kapun, a málladozó falakon és az elburjánzott kerten. – Azért jöttem, hogy felmérjem az állapotát.

– Valóban? – kérdezte a lány, akit megbabonázott Heath tekintete.

– Valóban – erősítette meg a férfi, és elfordult. – Jártál a házban is?

Bronte-t hirtelen rossz előérzet fogta el.

– Még nem. – A birtok az udvarházból, a régi kastélyromból és néhány hold földből állt. Harry bácsi a házban élt, és a lehetőségeihez mérten karban is tartotta. Bár a pénzét inkább arra fordította, hogy másokon segítsen.

Milyen szépek voltak a régi ólomüveg ablakok! – jutott Bronte eszébe. A könyvtárszobát meg fatáblák borították, és a kandallóban mindig égett a tűz. A régi, de makulátlanul tiszta konyha az édesanyja birodalma volt.

– Mi történt, Heath? Annyira leromlott az állapota? – kérdezte rosszat sejtve.
– Tudok valamiben segíteni?

– Hogyan tudnál?

Meglepte a kérdés, és meg is bántódott tőle, de eltökélte, hogy mindenképpen kideríti, mit forgat a fejében a férfi.

– Olyan hírek járnak, hogy Hebers Ghyllt már el is ad... .

– És még milyen hírek járnak? – Heath izmai megfeszültek, ahogy karba fonta a kezét. A tekintete még mindig olyan varázslatos volt, ahogyan Bronte emlékezett rá, és ugyanolyan hideg is.

– Buldózerekről is beszélnek. – Bronte semmi okát sem látta, hogy szépítse a dolgot. – Itt úgy tudják, hogy már meg is bízta egy céget az épületek bontásával, hogy bevásárlóközpont legyen a helyükön.

– És ha így lenne?

Pánik fogta el a lányt a gondolatra, hogy Heath valóban ezt tervezi. Persze minden joga megvan hozzá.

– És Harry bácsi?

– Harry bácsi meghalt – felelte a férfi rezzenéstelen arccal, és Bronte úgy érezte, mintha tört döftek volna a szívébe.

– Jóságos ég, az unokaöccse vagy! Semmit sem érzel iránta? Nem tudod, milyen sokat tett... .

– ...az olyan kölykökért, mint én? – vágott a szavába Heath metsző hangon. A lány eszébe juttatta a léhűtő apját és a gyerekkorát, mely az erőszakról szólt. A gyámhivatal döntött úgy, hogy ő az apja bátyjához, Harry bácsihoz kerüljön. Ő pedig minden erejével ellenállt. Elutasította a nagybátyja gondoskodó szeretetét. Mennyire bánta már azóta!

– Tudod, hogy nem erre gondoltam – sietett megnyugtatni Bronte. – Harry bácsi nagyon szeretett téged. Tudnod kellett, hogy olyan vagy neki, mintha a fia lennél.

– Ezzel a taktikával nem érsz el nálam semmit, Bronte.

– Miféle taktikával? – fortyant fel a lány. – Én csak azt mondom, amit gondolok. Ne tegyél úgy, mintha mindez hidegen hagyna! Ismerlek.

– Csak nem?

– De igen!

– Régen talán ismertél.

– Semmi kedvem veszekedni veled, Heath – mondta megenyhülve Bronte.

Csak nem visszavonulót fúj? Ilyen még nem történt. Talán megszelídítették az évek? Na, azt azért mégsem, gondolta Heath, amikor eszébe jutott, milyen harciasan fogadta a lány.

– Én sem akarok veszekedni veled – válaszolta, de amikor a tekintetük találkozott, tudta, hogy ez a békülékeny hangütés az első lépést jelenti a végromlás felé. Bronte még mindig olyan vonzó, mint annak idején – különösen, ha dühös.

– Fontos, hogy folytassuk, amit Harry bácsi elkezdett – mondta a lány szenvedélyes hangon. – És hogy te vezesd a munkálatokat – tette hozzá kevesebb meggyőződéssel.

Heath érzékei vadul tomboltak. Bronte csodaszép a villogó zöld szemével, a kiálló arccsontjával. Állhatatos és rendíthetetlen, mint egy amazon. De az is látszik, hogy nem igazán érzi jól magát a bőrében, nem tudja, mire számíthat.

– Te leszel az első, aki megtudja, hogyan döntöttem. Egyet azonban tudnod kell: nem vonz, hogy isten szabad ege alatt töltssem a hétvégéket, és mivel szabadságot sem szoktam kivenni, semmi szükségem vidéki rezidenciára. Erre mit mondasz?

– Azt hiszem, ez választ ad a kérdésemre.

– És mit szándékozol tenni, ha annyira ragaszkodsz Hebers Ghyllhez? – fordította meg a kérdést Heath.

– Semmi esetre sem adom fel harc nélkül.

Ebben Heath nem is kételkedett.

– Ez mit jelent? – tudakolta.

Bronte elszántan felemelte a fejét.

– Akár megtartod a birtokot, akár nem, megpályázom az intézői állást.

Heath őszintén meglepődött.

– Az, hogy epertortát sütögettéll itt anyukáddal, még nem tesz alkalmassá ennek az állásnak a betöltésére.

– Nem te vagy az egyetlen, akiből lett valaki az évek folyamán – vágott vissza Bronte. – Ingatlanmenedzsmentet hallgattam az egyetemen, beutaztam a fél világot, és megtanultam, hogyan lehet talpra állítani az ilyen birtokokat.

Ez felkeltette Heath érdeklődését.

– Érthető talán, hogy szeretném megtudni, mik a terveid – folytatta a lány. – Nem akarom vesztegetni az időmet.

– Semmi közöd a terveimhez! – Heath érdeklődése elpárolgott, amint rájött, hogy a lány olyasmit szeretne, ami az övé. Vagy csak az ellenőrzése alatt akarja tartani, ami ugyanaz. Sok nyár eltelt azóta, hogy vad, lázadó kamasz volt, Bronte pedig a házvezetónő mintagyereke, aki titokban kiosont a házból, hogy a fák mögött megbújva meglesse őt.

– Ha azt akarod, hogy továbbra is szóba álljak veled, akkor szedd a sátorfádat, és tűnj el a birtokomról.

– Megigérted, hogy értelmesen beszélünk.

– Csináljam én? – Heath kezdte elveszteni a türelmét, és kirántott egy sátorcöveket.

– Mit művelsz? – kiáltott fel Bronte, és vadmacskaként nekiesett.

– Eszedbe ne jusson! – dörrent rá a férfi, és elkapta a csuklóját. A pillantása Bronte félig nyitott ajkára siklott, és majdnem megcsókolta.

– Engedj el, Heath! – Bronte hangja remegett, a pupillája tágra nyílt a dühtől, a szája remegett.

Heath hirtelen észhez tért, és elengedte.

– Bontsd le a sátradat!

– Megijesztettél... – mormolta Bronte, és megdörzsölte a csuklóját.

Talán nem is Heath ijesztette meg, hanem a saját érzései, amelyeket a férfi váltott ki belőle.

2. FEJEZET

Bronte legszívesebben indiántáncot lejtett volna a férfi körül, mint egy szerelmes bakfis. Heath Stamp visszajött, ismételtette magában, mint egy mantrát. Azt hitte, felkészült a találkozásra, de arra, amit most érzett – a sebezhetőségére és az érzéki vágyra – sehogyan sem készülhetett volna fel.

– Igyekezz már, Bronte!

– Igyekszem.

– Akkor jó, mert van, akinek ma még dolgoznia kell.

– Nekem is dolgoznom kell! – mondta a lány sértődötten. Még külföldről szerzett magának egy részidős állást.

– Gyorsabban nem megy? – türelmetlenkedett Heath, és fel-alá járkált a fűvön.

Sokkal hamarabb elkészülne, gondolta Bronte, ha a férfi nem festene ilyen észbontóan. A haja mindig sűrű és erős szálú volt, de most hosszabbra hagyta, és a tincsek napbarnított nyakába hullottak. Ráadásul még mindig milyen izmos, pedig nyilván már régóta nem bonyolódik utcai verekedésekbe. A lány ábrándozva bámulta Heath feszes farmerjét olyan helyeken, ahová jól nevelt úrilány nem néz.

– Mi van, kővé váltál? Vagy van rá esély, hogy még ma lebontod a sátradat?

– Te még mindig itt vagy? – vágott vissza csípősen, és még hozzá akart fűzni valami szaftosat, amikor eszébe jutott a küldetése.

– Komolyan gondoltad, hogy jelentkezél intézőnek? – kérdezte Heath váratlanul, mintha olvasna a lány gondolataiban.

– Hát persze. – Bronte felállt. – Ha túl akarsz adni Hebers Ghyllen, szólhatnál egy jó szót az érdekemben az új tulajdonosnak.

– Miért szólnék? Fogalmam sincs, mit tudsz. Jó, a végzettséged meg a tanulmányútid mellett szól, de miért gondolsz, hogy te vagy a megfelelő ember a posztra?

– Tudom, és kész! Nem kérek mást, csak hogy értelmesen beszéljess velem.

– És akkor mi van?